Zilele fara Adapost ale Absurdului

Poeme filosofice

Sorin Cerin

SORIN CERIN

ZILELE FĂRĂ ADĂPOST ALE ABSURDULUI

Poeme filosofice

2018

SORIN CERIN

- ZILELE FĂRĂ ADĂPOST ALE ABSURDULUI -

-poeme filosofice-

Manufactured in the United States of America

ISBN-13:
978-1722747992

ISBN-10:
1722747994

SORIN CERIN

- ZILELE FĂRĂ ADĂPOST ALE ABSURDULUI -

-poeme filosofice-

CUPRINS

1. **Infernul Absurdului**
2. **Primite de la Infernul Absurdului**
3. **Țesut din Infernul Absurdului**
4. **Pașii rătăciți ai Aglomerațiilor de Dureri**
5. **Dezbrăcându-ne de Țărâna Infernului Absurd**
6. **Aripi de Îngeri rupte de Pomul Cunoașterii**
7. **Visele de plumb ale Morții**
8. **Încerc să-mi găsesc Aripile de Înger**
9. **Te admir de fiecare dată**
10. **Târgul din Zilele fără adăpost**
11. **Dau Ora Exactă Ceasurilor de Plumb**
12. **În valuri de Singurătate**
13. **A ni se împlini până la capăt Predestinarea**
14. **Nu mai pot să respire**
15. **Dorm prin șanțurile Durerii**
16. **Cămăși de stele furate**
17. **Redevenim același Suflet al Nemuririi unei Stele**
18. **Pe care încercam zadarnic să le înviem**
19. **Să ne cazeze nouă Destinul**
20. **Roua Zilelor fără adăpost ale Infernului Absurd**
21. **Își dorm somnul de veci Speranțele**
22. **Umărul unei Iubiri**

23. Rândul la abatoarele Timpului
24. La ceas de Înstrăinare de Sine
25. Trebuie să ne înnodăm Destinele
26. Om Mani Padme Hum
27. Mantra Compasiunii
28. Stoarse din Întruparea în Infernul Absurdului
29. Mocirla deasă și adâncă de Infern al Absurdului
30. Privirile atâtor Disperări
31. Ne strivesc Pașii Amintirilor din Viitor
32. Crește abundent prin Infernul Absurdului
33. Răceala din fiecare Zi fără adăpost pe care o locuim
34. În imensitatea pustie din Infernul Absurdului
35. Iarba Gândurilor din Infernul Absurdului
36. Rădăcinile Durerilor din Infernul Absurdului
37. Libertatea speră să poată evada
38. Zilele fără adăpost ale Absurdului
39. Sadic, meschin și criminal
40. Mocirla Întrupărilor în Durere și Suspin
41. Ne coboară în Infernul Deșertăciunii
42. Le-au aruncat din nou pe străzile Destinelor noastre
43. Nu mai eram noi mai demult decât Vremea
44. Al cărui Sens cu siguranță nu îl cunoștea
45. Bilet de voie dat de către Moarte
46. Prin jungla Compromisurilor
47. Par a locui de o veșnicie prin Zilele fără adăpost
48. Pe pereții ruinați ai Zilelor fără adăpost
49. Om Mani Padme Hum pe care o repeți la infinit
50. Moartea izbăvitoare de Moartea ce ne va muri atunci
51. Deșertăciunile și Absurdul
52. În care ne-am pierdut identitatea

53. Destinele Zilelor fără adăpost ale Absurdului
54. După standardele Absurdului
55. Furtuni de Îngeri
56. Înghițind prea multă Moarte
57. Lacrimile Fierbinți ale Disperării
58. Fără să ne mai spună Nimic altceva
59. Dăruindu-i astfel Nemurirea Morții
60. Destinul Morții
61. Presimțiri cernite
62. Din care ne tragem Suflarea
63. Lacrimile de Plumb ale Cerbilor unor Amăgiri
64. Și-au înhumat Întruparea
65. A ajuns să-și făurească Icoane ale Fericirii
66. Înhumarea Întrupării
67. Respirând Lumina Divină
68. Întrupările Înhumate în Durere
69. Zidind Ochii plânși ai Cerurilor
70. Ning peste Suspinele Absurdului
71. Pe străzile Absurdului inconștient
72. Într-o beție generalizată
73. Înstrăinarea de noi înșine care ne apasă
74. Maluri de Vise prăbușite
75. Inimile de Pustiu rătăcite
76. Cea din urmă Iluzie a Fericirii
77. Au frânt Inima de Pustiu din pieptul Absurdului

SORIN CERIN
- ZILELE FĂRĂ ADĂPOST ALE ABSURDULUI -
-poeme filosofice-

1) Infernul Absurdului

Inimi De Vânt,
suflă Țărâna Gândurilor,
 întrupate în Durere.

Lacrimi de Pustiu,
rup lanțurile,
 Angoaselor Existențiale,
înrădăcinate adânc,
 în Iluziile Vieții și Morții.

Zodiile Nimănui,
își caută necontenit și pline de frenezie,
la Mica Publicitate a Deșertăciunilor,
noi Suflete,
 prin care să prospere,
Infernul Absurdului,
pe care să-l trăiască,
 la cele mai înalte cote ale Disperării.

Zile fără adăpost,
sunt oferite cu drag de către Moarte,
Eternităților de Clipe,
în care ne-am putea refugia,

Privirile Iubirii,
alături de care am rămas,
să cerșim Mântuirea,
de Greșelile Creației,
Păcatelor Originare,
înstrăinați de noi înșine,
pe treptele Catedralelor,
de Vicii și Orgolii,
ale unui Cer care a rămas,
al Nimănui.

2) Primite de la Infernul Absurdului

Ceruri de Pustiu,
strivesc până și Visele,
Clepsidrelor sparte,
în care ni s-au tăiat,
Zilele fără adăpost,
ce-abia se mai târăsc rănite,
prin Sufletele noastre,
lăsând în urma lor doar,
Disperarea,
de a nu mai avea,
ce să punem pe masa,
Gândurilor,
nimic altceva,
decât Moartea,
care ne este oferită,
de Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
pentru a-și îndeplini prin noi,
porția de Durere,
pe care trebuie să o livreze,
cât mai proaspătă,

Paradisului unui Dumnezeu,
cinic, sfidător și crud,
care are nevoie mereu de senzații tari,
primite de la Infernul Absurdului,
Statuilor Vivante,
în trupurile cărora,
suntem obligați să ne jucăm rolurile Vieții,
pe Zebrele Destinelor,
unde ne traversăm,
Deșertăciunea.

3) Țesut din Infernul Absurdului

Vitralii reci și claustrofobe,
ne lasă Cerurile Pătimirilor,
să se deschidă larg,
Luminii Divine,
care ne îmbrățișează,
Inimile de Pustiu,
ale Cimitirelor de Cuvinte,
în care ne-am înmormântat,
Visele,
străjuite de candelele ruginite,
ale Amintirilor din Viitor,
ce-abia mai pâlpâie,
la căpătâiul propriului Destin,
țesut din Infernul Absurdului,
spre a fi așezat,
pe perna de piatră amară,
a Durerii,
din care Dumnezeu,
ne-a sculptat chipul,
ca să nu se plictisească,
de atâta huzur,
prin Paradisul care ne-a fost interzis,
de propriile Sale Greșeli ale Creației,
Păcatelor Originare.

4) Pașii rătăciți ai Aglomerațiilor de Dureri

Poduri ruinate de palme,
ale Gândurilor,
trase Orizonturilor rebele,
ce se frământă închistate,
prin Zilele fără adăpost,
risipite prin Zâmbetele crispate,
în care Destinul își duce
Anii de plumb,
ai Zebrelor,
Iluzilor Vieții și Morții,
roase de invidie
și strivite de Pașii rătăciți,
ai Aglomerațiilor de Dureri,
care le traversează,
Inimile de Pustiu,
pentru a ajunge la final,
în brațele Infernului aceluiași Absurd,
în care ne-am înveșmântat nașterile,
într-o Lume a Nimănui.

5) Dezbrăcându-ne de Țărâna Infernului Absurd

Verighete de plumb,
dăruite de Non-Sensurile Existenței,
pe Altarul unei Amăgiri,
a cărei Divinitate,
ni se cere,
să o venerăm,
de-a pururi,
în vecii vecilor
de către Greșelile Creației,
Păcatelor Originare,
ținute de brațele reci și dure,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
de care Nimeni,
nu ne va spune vreodată,
că ne vom despărți curând,
dezbrăcându-ne,
de Țărâna Infernului Absurd,
al Înstrăinării de Sine,
în care am fost predestinați,
să ne ducem Durerea,
către Zebra Binelui și Răului,

pe care să o traversăm,
către Moarte,
până când aceasta va muri,
orbită de Iubirea,
ce o vom regăsi,
fără să o mai părăsim vreodată,
oricât de mult ar trebui să o așteptăm,
la porțile masive ale Singurătății,
care ne strivește,
cu pașii Zilelor sale fără adăpost,
Cerul Speranțelor.

6) Aripi de Îngeri rupte de Pomul Cunoașterii

Aripi de Îngeri,
rupte de Pomul Cunoașterii,
din trupurile de Lumină Divină,
ale Nemuririi,
pentru a fi zidite,
la Catedralele Durerilor,
din Infernul Absurdului,
în care ne-am întrupat,
Neputința,
de a mai zbura dincolo de noi,
și Înstrăinarea de Sine,
în care ne-am prăbușit Visele,
înlănțuiți fiind,
cu cioburile Clepsidrelor sparte,
ale Zilelor fără adăpost,
în care ne tăiem,
Rostul însângerat,
de Eternitățile Cliepelor ucise,
pentru a fi oferite pe Nimic,
Morții,
la căpătâiul căreia,
suntem sortiți să ne ducem traiul,
Deșertăciunilor,
băute până la final,
în cănile de pustiu,
ale Singurătății de noi înșine.

7) Visele de plumb ale Morții

Lumânări de ceară,
create din trupurile vlăguite,
ale Non-Sensurilor Existenței,
sunt topite de razele,
Flăcărilor Sacre,
ale Iubirii,
Luminii Divine,
ce-au răzbătut cu greu,
prin Întunericul glacial,
din Infernul Absurdului,
Iluziilor Fericirii,
pentru a ne dărui,
Aripile de Îngeri ale Viselor,
cu care să zburăm dincolo de noi,
până la Steaua Nemuririi,
fără să știe că suntem urmăriți,
de colții de fiară însângerată,
ai Destinului,
care ne strivesc,
cu Visele de plumb ale Morții,
orice Amintire din Viitorul,
către care vrem să ne îndreptăm.

8) Încerc să-mi găsesc Aripile de Înger

Mistuit,
de Înălțarea,
spre Cerurile Iubirii,
a Zebrei,
Binelui și Răului,
pe care o traversez,
către Moarte,
încerc să-mi găsesc,
Aripile de Înger,
pe care le-am pierdut,
odată cu Întruparea,
în Infernul Absurdului,
dar sunt orbit,
de strălucirea amară,
a Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
la tălpile cărora,
încerc să zbor departe,
de mine însumi,
fiind strivit de plumbul greu și surd,
al Gândurilor,
care mă trag,
în adâncurile Inimilor de Pustiu,
ale Durerilor.

9) Te admir de fiecare dată

Frumusețe,
a Iubirii,
te admir de fiecare dată,
chiar dacă sunt obligat să te privesc,
numai prin razele Gândurilor,
atât de încercate,
de cănile de pustiu,
în care trebuie să ne bem,
licoarea amară,
a Înstrăinării de noi înșine,
extrasă din măruntaiele,
Iluziilor Vieții și Morții,
de Cumpenele negre și putrede,
ale Non-Sensurilor Existenței,
care înclină de fiecare dată,
către Durerea surdă,
a Zilelor fără adăpost,
în care ne ducem Anii gârboviți,
de greutatea Timpului,
Nimănui.

10) Târgul din Zilele fără adăpost

Trepte de Cer,
tot mai înalte și pline de evlavie,
față de Lumina Divină,
a Iubirii,
mă urcă către mine însumi,
Străinul.

Vise de Plumb,
mă strivesc,
cu cenușiul furat,
de la Inimile sparte,
ale Clepsidrelor,
pentru a fi servit,
Iluziilor Vieții și Morții,
ca prânz,
înainte de a redeschide,
Târgul din Zilele fără adăpost,
al Infernului Absurd,
la care trebuie cu toții,
să ne vindem,
pe noi înșine.

11) Dau Ora Exactă Ceasurilor de Plumb

Ziduri de Cuvinte,
care dau Ora Exactă,
 Ceasurilor de Plumb,
pe Nimic,
chiar dacă au agonisit-o,
cu sume mari,
 de Vise ruinate,
pe treptele Durerilor,
atâtor și atâtor,
Zile fără adăpost,
aruncate pe străzile Destinelor noastre,
de către Iluziile Vieții și Morții,
la care ne închinăm Neputința,
de a fi noi înșine,
cei de dincolo,
 de aceste Non-Sensuri ale Existenței,
din care ne cioplim,
 chipurile Nimănui,
pentru a le arăta Deșertăciunii,
care se desfată cu ele.

12) În valuri de Singurătate

Lanuri de Gânduri,
spulberate de Inimile de Vânt,
ale Zilelor fără adăpost,
în valuri de Singurătate,
către care ne aruncăm,
fără să știm,
Destinele,
tot mai însetate,
de Nesfârșirea Apelor,
Iluziilor Vieții și Morții,
ce spală răspântiile Cerului de Vise,
unde ne rătăcim de fiecare dată,
Speranțele,
care ni se pierd,
de Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii,
pentru totdeauna.

13) A ni se împlini până la capăt Predestinarea

Instincte de Plumb,
strivesc Zorii însângerați,
ai Singurătății,
cu noi Zile fără adăpost,
pe care va trebui,
să le găzduiască,
Inimile noastre de Pustiu,
până când,
vom reuși să le trecem,
alături de noi,
Zebra Binelui și Răului,
pentru a fi îmbrățișați,
de Moartea,
ce-abia ne așteaptă,
la sânul ei primitor,
pentru a ni se împlini,
până la capăt,
Predestinarea,
pe care au făcut-o,
Greșelile Creației,
Păcatelor Originare,
Infernului Absurd,
al acestei Lumi.

14) Nu mai pot să respire

Cămăși de stele,
zac aruncate,
prin maldărele de rufe nespălate,
ale Zilelor fără adăpost,
pe care nu le va mai îmbrăca,
nici o Iubire vreodată,
pe străzile prăfuite cu Dureri,
ale Destinelor noastre,
care-și tușesc,
până și Sângele Viselor,
ale căror plămâni,
nu mai pot să respire,
Speranțele,
ce-au fost alungate,
de poluarea Non-Sensurilor Existenței,
care ne traversează,
din ce în ce mai mult,
Zebra Iluziilor Vieții și Morții noastre.

15) Dorm prin șanțurile Durerii

Ramuri de Plumb,
ale Eternităților de Clipe,
cad în derivă,
peste Lacrimile de Pustiu,
ale Privirilor pierdute,
pe maidanele Iluziilor Fericirii,
tot mai murdare,
și pline de buruienile,
unor Gânduri nespălate,
de nici o Iubire vreodată,
ce dorm prin Zilele fără adăpost,
ale Non-Sensurilor Existenței,
cerșind Morții,
câte o fărâmă de Viață,
pentru a hrăni cu ea,
stelele alcoolice și căzătoare,
ale Destinelor noastre,
căzute de pe bolta Nimănui,
ce dorm prin șanțurile Durerii,
ascunse de Ridurile fardate,
ale Zâmbetelor înghețate și triste,
de Statui Vivante,
ale Infernului Absurd.

16) Cămăși de stele furate

Cămăși de stele,
furate de pe bolțile,
Amintirilor din Viitor,
pentru a fi îmbrăcate,
de Zilele fără adăpost,
ale Viselor de Plumb,
ce rătăcesc înfrigurate,
pe străzile Destinelor noastre,
tot mai murdare,
de praful stârnit,
de Infernul Absurdului,
în Ochii de Cer,
ai Luminii Divine,
din Privirea căzută,
a Iubirii,
în abisul răstignirilor,
pe lespezile mormintelor de Cuvinte,
ce ne-au mai rămas să le rostim,
Disperării.

17) Redevenim același Suflet al Nemuririi unei Stele

Porți de Lumină Divină,
străjuiesc Altarele Iubirii,
în Depărtările,
Flăcărilor Sacre ale Viselor,
ce se nasc cu Aripi de Îngeri,
care pot zbura până dincolo de noi,
fără să mai treacă vreodată,
peste Zebra Binelui și Răului,
de Copitele Clepsidrelor căreia,
ne stă atârnat,
Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
Așteptându-ne răbdător,
până când ne vom înălța,
acolo unde Întrupările,
nu pot ajunge niciodată,
și nici noi,
fără de Moarte,
pentru a ne arăta,
cum ne moare Moartea,
și redevenim același Suflet,
al Nemuririi unei Stele,
a Iubirii,
ce nu va cădea Niciodată cu noi,
de pe bolta Eternității.

18) Pe care încercam zadarnic să le înviem

Vitralii de Vise,
străjuiesc Ochii de Cer,
ai Nesfârșirii răvășite,
între gratiile Gândurilor de Plumb,
ale Inimilor de ceară,
ce se topesc de Singurătate,
în cănile de pustiu,
ale Infernului Absurd,
pe care-l bem,
între pereții Zilelor fără adăpost,
ale Durerilor ce ne-au despărțit,
de Privirile în care ne refugiasem,
Iubirea,
ucisă până la urmă,
de Lacrimile de Vânt,
ale Anilor pierduți,
pe clanțele ruginite,
de Cimitirele Cuvintelor,
ce ne țineau ușile Viselor blocate,
pe frunțile Speranțelor,
pe care încercam zadarnic,
să le inviem,
din Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
pe care le mai aveam la îndemână.

19) Să ne cazeze nouă Destinul

Clepsidre de Plumb,
atârnă atât de greu,
pe Privirile noastre,
încețoșate,
de Cimitirele de Cuvinte,
care le închid Anii,
în abisurile fără margini ale Indiferenței,
peste care se lasă pentru totdeauna,
Întunericul rece și sfidător,
al Disperării,
din carnea căreia,
ne hrănim Pașii tot mai rătăciți,
ai Eternităților de Clipe,
ce-și așteaptă resemnate rândul,
să fie ucise,
de către Iluziile Vieții și Morții,
pentru a se clădi din trupurile lor,
alte Zebre ale Binelui și Răului,
pe care să-și târască,
Pașii scorojiți ai Patimilor,
Zilele fără adăpost,
sub Cerul cărora,
au decis Greșelile Creației,
Păcatelor Originare,
să ne cazeze nouă Destiunul.

20) Roua Zilelor fără adăpost ale Infernului Absurd

Altare triste de Iubiri,
 străjuiesc gunoaiele sadice și crude,
ale Cimitirelor de Cuvinte,
prin ale căror morminte de Vise,
curge Sângele de gheață al Indiferenței,
la tălpile căreia,
 ni se scurg abătute,
 Lacrimile de Plumb,
stoarse din roua Zilelor fără adăpost,
ale Infernului Absurd,
al Singurătății,
pe fruntea căruia,
ne înecăm Ridurile de sudoare,
în care ne-au căzut Speranțele,
purtate fără suflare,
către Nicăieri,
pe Apele tot mai adânci și învolburate,
ale Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
pentru care unicul țărm,
 este cel al Durerii.

21) Își dorm somnul de veci Speranțele

Ziduri de Zâmbete,
prin care ni se revarsă,
fluvii întregi de Vise,
între malurile Ridurilor adânci,
ce-și sapă albiile Amăgirilor,
către Zările tot mai aglomerate,
cu Zebre roase,
de Genunchii mutilați ai Gândurilor,
care le traversează,
Durerile către Moarte,
pe ploile de Orgolii,
ale Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
la căpătâiul cărora,
își dorm somnul de veci,
Speranțele.

22) Umărul unei Iubiri

Drumuri de Plumb,
șerpuiesc pe la gâturile Speranțelor,
gata să le sugrume,
cu Pașii care strivesc Eternitățile de Clipe,
ale Ochilor de Cer,
rătăciți pe la răspântiile,
Zilelor fără adăpost,
care ne-au devenit,
acoperiș deasupra capului,
atâtor Întâmplări Neîntâmplătoare,
ce ne țin în Viață,
încât am ajuns,
să dăm ora exactă a Morții,
propriilor Destine,
care s-au împiedicat,
pe Zebra Binelui și Răului,
de noi înșine,
atât de tare,
încât și-au rupt Pașii,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,

pe care se sprijină,
încercând să caute cu disperare,
umărul unei Iubiri,
pe care să se sprijine,
dar aceasta a fost alungată,
mai demult decât Vremea,
de Infernul Absurdului acestei Lumi,
a Nimănui.

23) Rândul la abatoarele Timpului

Alaiuri funerare de Vise,
abia își mai târăsc Pașii de Plumb,
în spatele sicrielor pline de Speranțe,
care se urnesc greoi,
pe străzile desfundate,
ale Eternităților de Clipe,
ce-și așteaptă tăcute rândul,
la abatoarele Timpului,
unde vor fi prelucrate,
într-o gamă largă,
de Întâmplări Neîntâmplătoare,
care ne vor otrăvi Viețile,
îmbrăcate cât mai gros,
cu Iluzii ale Non-Sensurilor Existenței,
după ultima modă a Infernului Absurd,
al acestei Întrupări,
în Durere,
ce ne-a fost predestinată,
de către Greșelile Creației,
unui Dumnezeu al Nimănui.

24) La ceas de Înstrăinare de Sine

Gratii înveșmântate în Grații,
de către Iluziile Vieții și Morții,
ne zâmbesc crispate,
din Vitrinele de Plumb,
ale Privirilor noastre,
de Statui Vivante,
ale Nimănui,
ce ne jucăm la perfecție,
rolurile Durerii,
pe care trebuie să le săpăm,
cât mai adânc,
în Ridurile propriilor Destine,
până când va țâșni din ele,
Apa Amară,
a Non-Sensurilor Existenței,
pe care va trebui să o bem,
din cănile de pustiu,
ale Deșertăciunilor,
la ceas de Înstrăinare de Sine.

25) Trebuie să ne înnodăm Destinele

Răspântii de Ceruri,
trasate cu Zebre,
care ne traversează Binele și Răul,
Non-Sensurilor Existenței,
rătăcesc prin mormintele Viselor,
alături de care,
trebuie să ne înnodăm,
Destinele izbăvitoare ale Morții,
de noi înșine,
pentru a reuși să evadăm,
din Infernul Absurdului,
în care ne-am încarnat,
Eternitatea Clipei,
unei Iubiri,
ce ne așteaptă și acum,
tăcută și resemnată,
în abisurile unde ni se ascunde,
Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
de Iluziile Fericirii,
acestei Lumi,
a Deșertăciunilor.

26) Om Mani Padme Hum

Treptele de Cer,
Om Mani Padme Hum,
ale Luminii Divine,
ne așteaptă în zadar,
Visele de Plumb,
care să le urce,
fiindcă sunt atât de grele,
încât ar strivi,
până și mormintele Speranțelor,
care ni se înșiră neputincioase,
prin Cimitirele de Cuvinte,
devenite cu ajutorul,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
Mantre ale Inimilor de Pustiu,
pe care ni le rostim surd,
Marilor Tăceri,
printre pereții Zilelor fără adăpost,
care ne mai țin de cald,
în frigul glacial,
din Zările Singurătății,
ce bat într-una,
ora exactă a Morții,
rătăcită mereu,
printre Zâmbetele înghețate,
ale Infernului Absurd,
al Lumii.

27) Mantra Compasiunii

Gloria de Țărână a Durerii,
în care am fost îmbrăcați,
de Zebrele Binelui și Răului,
pe care le traversăm spre Moarte,
împreună cu Non-Sensurile Existenței,
încă ne stă scrisă,
pe fruntea Disperării,
rătăcită,
printre Întâmplările Neîntâmplătoare,
ale Marilor noastre Tăceri,
ce-și așteaptă Mantra Compasiunii,
Om Mani Padme Hum,
a Luminii Divine,
a Iubirii,
care să o șteargă definitiv,
din Inimile noastre de Pustiu,
pentru a ne dezrobi,
de noi înșine,
cei întrupați în Infernul Absurdului,
ce se va risipi ca o ceață,
ce va lua cu ea,
Lacrimile de Plumb,
care acum își sapă albii,
din ce în ce mai adânci,
prin Ridurile Chinurilor noastre.

28) Stoarse din Întruparea în Infernul Absurdului

Aripi frânte de Înger,
sunt jucate la ruleta,
Greșelilor Creațiilor,
Păcatelor Originare,
pentru a fi câștigate,
de Icoanele Făcătoare de Minuni,
ale Iluziilor Fericirii,
la care ne închinăm,
Non-Sensurile Existenței,
sprijinite în Lacrimile de Plumb,
stoarse din Întruparea,
în Infernul Absurdului,
a Viselor,
despre o Lumină Divină,
pentru care suntem prea orbi,
să o mai regăsim,
pe fruntea eliberării de Sine.

29) Mocirla deasă și adâncă de Infern al Absurdului

Stele căzătoare și alcoolice,
se pierd prin șanțurile adânci,
 ale Ridurilor,
unde-și dorm somnul de veci,
Speranțele,
din Cimitirele Cuvintelor,
pe care le rostim,
între Zidurile masive și amenințătoare,
ale Zilelor fără adăpost,
care ne strivesc,
 cu Privirile grele de Plumb,
pe străzile Destinelor,
tot mai afundate,
 în mocirla deasă și adâncă,
 de Infern al Absurdului,
în care ni se împotmolesc,
 Eternitățile Clipelor,
fără a mai reuși să iasă vreodată,
din Durerea Singurătății,
față de propriul nostru Sine.

30) Privirile atâtor Disperări

Draperii de stele,
ne acoperă Visele ce încep să verse,
Lacrimi de Plumb,
după Lumina Divină a Nemuririi,
care ne-a fost răpită,
din brațele Iubirii,
de către Întruparea,
care ne-a aruncat sfidătoare,
în mormintele Marilor Tăceri,
ale Durerilor,
din Infernul Absurdului,
ce se pierd prin Cimitirele de Cuvinte,
pe care ni le rostesc,
Privirile atâtor Disperări,
ce-și plâng Non-Sensurile Existenței,
sprijinite de Zidurile prăfuite și cenușii,
ale Zilelor fără adăpost,
sub acoperișurile cărora,
suntem obligați,
să ne ducem,
Iluziile Vieții și Morții.

31) Ne strivesc Pașii Amintirilor din Viitor

Marile Tăceri ne strigă surd,
Inimile de Pustiu,
din care ni se preling,
Lacrimile de Plumb,
ale Disperării,
ce inundă Oceanele de Vise,
care ne strivesc Pașii,
Amintirilor din Viitor,
înecându-i,
în Sângele trist al Apusurilor,
reci și indiferente,
peste care se aștern,
Greșelile Creației,
Păcatelor Originare,
care ne sapă,
Riduri tot mai adânci,
în carnea fragedă,
a stelelor căzătoare,
care ne numără,
Eternitățile Clipelor ucise,
fără nici un rost,
de Non-Sensurile Existenței.

32) Crește abundent prin Infernul Absurdului

Ne închinăm la Icoane de Vise,
zdrobindu-ne genunchii Dorințelor,
pe marmora rece și distantă,
a Durerii,
ce crește abundent,
prin Infernul Absurdului,
din care Dumnezeu și-a sculptat,
opera măreață,
a Greșelilor Creației,
expuse în saloanele de muzeu,
ale Disperării,
unde sunt primiți,
doar Pașii de Plumb,
ai Iluziilor Vieții și Morții,
să le admire,
capacitatea de a ucide,
cât mai multe Eternități de Clipe,
ce hrănesc Moartea,
cu Zilele lor fără adăpost.

33) Răceala din fiecare Zi fără adăpost pe care o locuim

Flăcări de Gânduri,
ard mocnind sicriele Cuvintelor,
lăsând ca cenușa,
Înțelesurilor de Plumb,
să ne inunde golul adânc,
din Inimile de Pustiu,
care mai bat și acum,
ora exactă a Morții,
din care Non-Sensurile Existenței,
și-au împletit coroane de Vise,
care să fie așezate,
pe frunțile pline de sudoare,
ale Disperării,
din Infernul Absurdului,
întrupării noastre,
care ne hrănește,
Iluziile Vieții și Morții,
cu răceala,
din fiecare Zi fără adăpost,
pe care o locuim.

34) În imensitatea pustie din Infernul Absurdului

Ne-am înveșmântat,
Lumânările Dorințelor,
cu Vise de Ceară,
la catafalcul unei Iubiri,
căreia Iluziile Vieții și Morții,
i-au dăruit,
pantofii de plumb,
ai Depărtărilor,
care ne strivesc și acum,
Privirile tot mai adâncite,
în abisurile fără sfârșit,
ale Înstrăinării de noi înșine,
unde ne-am găsit refugiu,
doar în Zilele fără adăpost,
ale Disperării,
prin care navigăm,
spre Nicăieri,
căutând în zadar,
un țărm al Regăsirii,
în imensitatea pustie,
din Infernul Absurdului.

35) Iarba Gândurilor din Infernul Absurdului

Ne-a ruginit,
până și Iarba Gândurilor,
din Infernul Absurdului,
pe care nu ne-o mai cosește,
Nimeni,
lăsând-o să crească,
plină de buruieni,
în toamna fără de sfârșit,
a Înstrăinării de noi înșine,
printre mormintele Zâmbetelor,
din Cimitirele Cuvintelor de Plumb,
pe care ni le rostesc mereu,
Zilele fără adăpost,
ale Marilor Tăceri,
prin care navigăm,
spre Nicăieri.

36) Rădăcinile Durerilor din Infernul Absurdului

Rădăcinile Durerilor,
din Infernul Absurdului,
ni se înfig cât mai adânc,
în marmora Aripilor de Îngeri,
din care Greșelile Creației,
ne-au sculptat,
Inimile de Pustiu,
ale Cimitirelor de Cuvinte,
care să ne bată ora exactă,
a Morții,
între pereții care ne strivesc,
ai Zilelor fără adăpost,
ce ne-au fost date,
spre a fi duse,
pe umerii vlăguiți,
ai Speranțelor,
biciuite de Disperările,
tot mai dese și diabolice,
ce vor să urce cu noi,
pe cele mai Înalte vârfuri,
ale Iluziilor Non-Sensurilor Existenței.

37) Libertatea speră să poată evada

Lacrimi de Vânt,
ni se preling,
peste Pașii de Plumb,
pe care am fost răstigniți,
de Zilele fără adăpost,
în care ne locuiesc,
Visele de ceară,
ale Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
ce se topesc,
după Ora Exactă a Morții,
din Infernul Absurdului,
pe umerii căreia,
Libertatea,
speră să poată evada,
din propria Înstrăinare de Sine,
pentru a ajunge,
ca măcar o singură dată,
să mai vadă,
Ochii de Cer ai Nemuririi,
Luminii Divine.

38) Zilele fără adăpost ale Absurdului

Mâini de Vise,
întinse Lacrimilor de Plumb,
să poată trece,
podurile Remușcărilor,
construite de Iluziile Vieții și Morții,
care dau vina nașterii,
 Păcatelor Originare,
pe Durerea noastră,
și niciodată,
 pe Greșelile Creației,
care ne-au umplut,
străzile Destinelor,
cu Zilele fără adăpost,
ale Absurdului,
 Non-Sensurilor Existenței,
pe care trebuie să le plătim,
cu Moarte,
pentru că ne traversează,
 Zebra Supliciilor,
Binelui și Răului.

39) Sadic, meschin și criminal

Razele Luminii Divine,
sparg Întunericul de Plumb,
al Zilelor fără adăpost ale Absurdului,
din care Iluziile Vieții și Morții,
au împletit coroane de spini,
Ochilor de Cer ai Iubirii,
ce-și dorea Nemărginirea,
Aripilor de Îngeri ale Cuvintelor,
pentru care nu au existat niciodată,
Înțelesurile Durerii,
Marilor Tăceri ale Strigătelor Surde,
din Mocirla Întrupărilor,
în Greșelile Creației,
Păcatelor Originare,
ale unui Dumnezeu,
sadic, meschin și criminal.

40) Mocirla Întrupărilor în Durere și Suspin

Coruri de Îngeri,
ai Apocalipsei,
preaslăvesc în cântecele lor,
Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
ce le clădesc,
Catedrale de Suferințe,
în care să se roage,
cât mai fierbinte,
Zilele fără adăpost ale Absurdului,
în care locuim noi,
ce nu au altă șansă,
de a-și afla un acoperiș de Cuvinte,
deasupra capului Morții,
decât prin închinăciunea,
la Icoanele Viselor deșarte,
ale Disperării,
față de Condiția Umană,
clădită cu râvna Greșelilor Creației,
pe Mocirla Întrupărilor,
în Durere și Suspin.

41) Ne coboară în Infernul Deșertăciunii

Priviri de ceară,
 se topesc,
după rugăciunile fierbinți,
 ale Disperării,
ce curg printre Ridurile adânci,
 ale Durerilor,
pentru a îndepărta,
 setea de Adevăr,
a Zilelor fără adăpost,
 ale Absurdului,
pe care le bem,
în cănile de pustiu,
 ale Inimilor Nimănui,
care au ales,
 să bată doar ora exactă,
 a Morții,
numai pentru Eternitățile de Clipe,
care ni se irosesc,
 fără nici un Sens,
pe treptele tot mai roase,
ale Viselor care ne coboară,
în Infernul Deșertăciunii.

42) Le-au aruncat din nou pe străzile Destinelor noastre

Ghearele Zilelor fără adăpost,
ale Absurdului,
au început să sfâșie tot mai adânc,
din carnea Eternităților de Clipe,
crescute pentru masa Timpului,
de Iluziile Vieții și Morții,
crezând că vor afla,
în Sângele Genelor,
purtate de Străbunii acestora,
în locul Greșelilor Creației,
Păcatelor Originare,
și câte o fărâmă de Iubire,
care le-ar putea adăposti,
în brațele Fericirii,
dar s-au înșelat amarnic,
negăsind Nimic altceva,
decât Durerea surdă,
ce ne era rezervată nouă,
de Non-Sensurile Existenței,
care le-au aruncat din nou,
pe străzile Destinelor noastre.

43) Nu mai eram noi mai demult decât Vremea

Am rămas două Umbre,
 Iubire,
ce-au ajuns să se ascundă,
prin Zilele fără adăpost,
ale Absurdului,
din Cimitirele Cuvintelor,
ce nu mai au să ne spună Nimic,
printre cavourile Viselor,
atâtor Disperări,
unde ne-am înmormântat,
 Eternitățile Clipelor,
în care ar fi trebuit,
 să locuim pentru totdeauna,
dacă nu ne-am fi privit împreună,
în Oglinda înșelătoare,
 a Iluziilor Vieții și Morții,
unde nu mai eram noi,
mai demult decât Vremea,
cei de dinainte de a fi Lumea.

44) Al cărui Sens cu siguranță nu îl cunoștea

Mâini de Patimi,
țin lumânările Zilelor fără adăpost,
la Icoanele Lacrimilor de Plumb,
ale Absurdului,
care-și plâng Durerea,
rezemate de frunțile pline de sudoare,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
ce aleargă spre Nicăieri,
pentru a satisface Greșelile Creației,
Non-Sensurilor Existenței,
ale căror Labirinturi,
rătăcesc Lumina Divină,
chemată în ajutor,
de Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
să ne ia pe Aripile Nemuririi ei,
pentru a zbura cu noi,
către Steaua Iubirii,
pe care ne-a pierdut-o Dumnezeu,
la zarurile măsluite ale Întunericului,
atunci când s-a decis,
să ne facă o Lume a unui Cuvânt,
al cărui Sens,
cu siguranță nu îl cunoștea.

45) Bilet de voie dat de către Moarte

Vâltori de Vise,
ne îneacă Remușcările,
pe care le simțim,
atunci când ne conducem,
pe ultimul drum,
fiecare Eternitate de Clipă,
la ferestrele căreia,
batem de fiecare dată,
crezând că ne-am putea afla,
Iubirea,
pe care am pierdut-o,
odată cu Întruparea,
în Mocirla Deșertăciunii,
care ne-a cazat,
în Zilele fără adăpost,
ale Absurdului,
de unde nu mai putem ieși vreodată,
decât cu bilet de voie,
dat de către Moarte,
pe Zebra Binelui și Răului,
Suferinței.

46) Prin jungla Compromisurilor

Furtuni de Gânduri rebele,
aprind fulgerele Viselor,
pe străzile veșnic întunecate,
ale Destinelor,
care ni se împiedică,
de Lacrimile de Plumb,
ale Cimitirelor de Cuvinte,
pe care nu le poate înțelege,
nici măcar Deșertăciunea,
pe care o bem prin cănile de pustiu,
ale Durerilor,
ce nu-și pot afla nicăieri în altă parte,
împăcarea cu propriul lor Sine,
decât între pereții apăsători,
ai Zilelor fără adăpost,
ale Absurdului întrupat,
în Iluziile Vieții și Morții noastre,
pe Zebrele tot mai scorojite,
ale Binelui și Răului,
pe care le traversăm,
împreună cu Disperarea,
prin jungla Compromisurilor.

47) Par a locui de o veșnicie prin Zilele fără adăpost

Aripile Neînțelesurilor,
căzute pe umerii de piatră amară,
ai Disperărilor,
abia își mai duc,
Lacrimile de Plumb,
ce curg pe frunțile asudate ale Viselor,
ce zboară fără voia lor,
către stelele căzătoare,
ale Inimilor de Pustiu,
ce par a locui de o veșnicie,
prin Zilele fără adăpost,
ale Absurdului,
ce-ți acoperă cu Orbirea Uitării,
Ochii tăi de Ceruri,
Iubire,
care au căutat în zadar,
prin adâncurile Privirilor pierdute,
la zarurile măsluite ale Compromisurilor,
adresa fără nume,
a Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
ce ar putea să ne salveze,
de înstrăinarea care ne strivește,
propriul Sine,
cu Pașii alienați,
ai Non-Sensurilor Existenței.

48) Pe pereții ruinați ai Zilelor fără adăpost

Faleze de piatră amară,
sculptate de Greșelile Creației,
Păcatelor Originare,
după chipul și asemănarea Durerii,
pe care trebuie să o hrănim,
cu trupurile Cuvintelor,
tot mai vlăguite,
ale convoaielor funerare de Vise,
ce-și duc pe ultimul drum,
mereu aceleași Eternități de Clipe,
ucise de Timpul,
răzbunător și criminal,
al Iluziilor Vieții și Morții,
care prosperă,
din sudoarea Lacrimilor de Plumb,
ce clădesc fără voia lor,
cimitire de Sentimente,
tot mai numeroase,
pline cu morminte de Iubiri,
așezate pe pereții ruinați,
ai Zilelor fără adăpost,
prin care Frigurile Destinelor,
ne îmbie să mai servim,
câte o cană de pustiu,
umplută cu Sângele Răsăriturilor,

Disperării.

49) Om Mani Padme Hum pe care o repeți la infinit

E atât de multă neliniște,
în Ochii de Cer,
ai Furtunilor de Adevăr Absolut,
încât mă mistuie Incendiile,
stârnite în tine Iubire,
ruptă din Inima de Foc,
a Lacrimilor de Flăcări,
ale Nemuririi,
Mantrei Compasiunii,
Om Mani Padme Hum,
pe care o repeți la infinit,
numai pentru noi,
rugând Lumina Divină,
care te călăuzește,
să ne arate Calea către noi înșine,
unde te vom reîntâlni,
stând la aceeași adresă,
alături de Străinul Subconștient,
pe care credeam că l-am pierdut,
pentru totdeauna,
în brațele reci,

ale Iluziilor Vieții și Morții,
ce ne-au clădit,
Zilele fără adăpost,
ale Absurdului,
din care să nu mai putem ieși vreodată,
neînsoțiți de Moarte.

50) Moartea izbăvitoare de Moartea ce ne va muri atunci

Plouă cu Glorii deșarte,
peste Visele împotmolite,
în Mocirla adâncă și fetidă,
a Întrupărilor,
pe care trebuie să o traversăm,
călare pe Zebra Binelui și Răului,
sperând că ne vom afla cât mai curând,
Moartea izbăvitoare,
de Moartea ce ne va muri atunci,
în brațele Non-Sensurilor Existenței,
ale căror Iluzii,
ne-au dăruit atât de multă Durere,
încât pot hrăni cu ea,
întregul Tărâm Absurd de Apoi,
pe care-l pot caza,
în Zilele noastre fără adăpost,
atât de multe,
încât sunt convins că-i vor ajunge,
pentru totdeauna,
atât lui,
cât și urmașilor ce îi va avea,
la cârma Absurdului,
unsă cu Disperarea Sufletelor,
care vor veni după noi.

51) Deșertăciunile și Absurdul

Buruieni de Gânduri,
străjuiesc Lacrimile de Plumb,
ale Zilelor fără adăpost,
din care Non-Sensurile Existenței,
și-au clădit îndeajuns de multe,
Cimitire de Cuvinte,
încât să poată hrăni cu ele,
întreaga Disperare,
a Pașilor tot mai împleticiți,
pe Zebrele scorojite,
ale Binelui și Răului,
ce ne duc în sfârșit,
către Moartea salvatoare,
de care ne-au spus,
tocmai Iluziile Vieții și Morții,
să ne fie teamă,
fiindcă atunci vor reuși,
să profite cât mai mult,
de Suferința Înstrăinării,
de propriul nostru Sine,
Deșertăciunile și Absurdul.

52) În care ne-am pierdut identitatea

Orizonturi însângerate de Gânduri,
plutesc pe Oceanele Viselor,
tot mai Neliniștite,
spărgând cu valurile Dorințelor,
Țărmurile Întrupărilor,
pe care cred că vor descoperi,
diamantele Iubirii,
care s-au dovedit a fi,
sticlă fără nici o valoare,
provenită din cioburile Clepsidrelor,
sparte de Timpul isteric,
de pereții Zilelor fără adăpost,
ale Absurdului,
în care ne-am pierdut identitatea,
atunci când se îmbată,
cu gradele stelelor căzătoare,
cărora crede că le mai poate fura,
Nemurirea,
pe care au lăsat-o Întunericului,
ce le-a urmat,
pe bolta Singurătății,
Nimănui.

53) Destinele Zilelor fără adăpost ale Absurdului

Ferestre de Plumb,
strivesc Ochii Cerurilor,
din Inimile răstignite,
pe străzile aglomerate ale Speranțelor,
ce se refugiază,
 prin Eternitățile Clipelor,
unde-și așteaptă Moartea,
prin abatoarele Timpului,
în care ne-am născut,
redenumite la repezeală,
 de Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
cu noile nume de Maternități,
unde se nasc Durerile surde,
 ale Marilor Tăceri,
din Destinele,
 Zilelor fără adăpost,
ale Absurdului.

54) După standardele Absurdului

Ninge cu Singurătate,
peste Inimile de Pustiu,
ale Zilelor fără adăpost,
din care Moartea,
își clădește Icoane,
ale Durerii,
la care să ni se închine,
Visele,
ce ar încerca să creadă vreodată,
într-o Iubire,
care nu este îmbrăcată,
după standardele Absurdului,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
și are curajul să alerge,
pe străzile Destinelor noastre,
fără să învețe ce anume este Ura,
alături de Orgolii și Compromisuri.

55) Furtuni de Îngeri

Furtuni de Îngeri,
rup ramurile Aripilor de Plumb,
ale Așteptărilor,
ce-abia își mai sprijină frunțile,
pe Lacrimile de Vânt,
ale Singurătății,
închisă în spatele pereților mucegăiți,
ai Zilelor fără adăpost,
la ferestrele cărora,
se zbate Disperarea,
să intre pe treptele de Cer,
ale Întunericului,
ajutat de Absurd,
să-și alunge gândurile negre,
despre Răsăriturile unor Speranțe,
pe care oricum,
nu le mai caută Nimeni,
la această adresă a Morții,
de noi înșine,
și pot fi ucise de Timp,
odată cu Eternitățile Clipelor,
ce nu au voie,
în această Lume a Deșertăciunii,
să aparțină cuiva.

56) Înghițind prea multă Moarte

Frunze ruginite de Gânduri,
foșnesc cu Lacrimi de Vânt,
atunci când sunt strivite,
de Pașii Cimitirelor de Cuvinte,
pe care ni le rostesc,
Iluziile Vieții și Morții,
printre cortegiile funerare,
formate din Zilele fără adăpost,
ce-și petrec pe ultimul drum,
Ferestrele Viselor,
sparte de atât de mult Cer,
al Speranțelor,
încât a inundat,
până și încăperile minuscule,
ale Înțelesurilor oarbe,
care s-au înecat,
pentru totdeauna,
înghițind prea multă Moarte,
ce și-ar fi dorit să le izbăvească,
de Absurdul aglomerațiilor,
cu Priviri pierdute,
ale Disperărilor.

57) Lacrimile Fierbinți ale Disperării

Patimi osândite la Orgolii,
și Vicii la Compromisuri,
străjuiesc Întrupările în Durere,
ale Viselor,
cărora li se acordă,
numai Zile fără adăpost,
în care să locuiască,
împreună cu Destinele,
ce sunt obligate să le poarte,
prin majoritatea etajelor,
din Infernul Absurd,
al Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
a căror Apă Amară,
ne spală Zorii Singurătății,
de noi înșine,
cu cănile de pustiu,
ale Inimilor de Plumb,
pe care trebuie să le bem topite,
în Lacrimile Fierbinți ale Disperării.

58) Fără să ne mai spună Nimic altceva

Aflat la răspântiile,
Cerurilor de Cuvinte,
ce încă n-au născut,
Universuri absurde,
cu Zile fără adăpost,
Adevărul Absolut,
al Iubirii,
a decis să privească,
și în abisurile unde se topesc,
Eternități de Clipe,
pentru a naște Deșertăciunea,
iar odată ajuns aici,
s-a împiedicat atât de tare,
de Mocirla Întrupărilor,
încât a chemat în ajutor,
Străinul Subconștient,
al Instinctului,
Unicul,
ce a reușit să înfrunte,
Iluziile Vieții și Morții,

așteptând mereu,
să apărem după un colț al Durerii,
și să-l întrebăm ce anume caută acolo,
ca și când ne-am cunoaște de o Eternitate,
pe care el ne-o va dărui,
fără să ne mai spună Nimic altceva,
vreodată.

59) Dăruindu-i astfel Nemurirea Morții

Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
 știu că în final vor fi învinse,
dar Scopul lor,
 nu este să clădească pentru noi,
Lumea fără de sfârșit,
ci să însămânțeze,
 îndeajuns de multă Durere,
încât până și Morții,
 să-i poată muri Moartea,
dăruindu-i astfel Nemurirea,
Morții,
prin jertfa noastră,
despre care poate,
că undeva - cândva,
am fost perfect Conștienți,
când ne-am asumat-o,
înfruntând Absurdul,
 rece și indiferent,
al Zilelor fără adăpost,
în care urma să locuim,
un întreg Destin,
al Deșertăciunii.

60) Destinul Morții

Trepte de Cuvinte,
urcate de pașii de smoală ai Durerii,
Iluziilor Vieții și Morții,
ce sacrifică Eternitățile Clipelor,
pentru slava Disperării,
ce abundă prin Zilele fără adăpost,
ale Absurdului,
unde suntem obligați să locuim,
de către Destinul Morții,
în care se află Ființa,
încătușată și rănită,
de Non-Sensurile Existenței,
ce vor ca acesta să se împlinească,
sfărâmând întreaga Lume,
pentru a hrăni Orgoliile,
Greșelilor Creației,
ce ne sunt servite,
în cănile de pustiu ale Timpului,
care ne ucide lent dar sigur,
Visele care se năruie,
în brațele Cimitirelor de Cuvinte,
ale Facerilor Păcatelor Originare,
pe care le strângem la sânul,
Condiției noastre Umane.

61) Presimțiri cernite

Ziduri sumbre și masive,
de Presimțiri cernite,
împânzesc Ridurile adânci,
ale Vremurilor,
tot mai gârbovite,
de Pietrele Amare,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
pe care trebuie să le ducă,
pe umerii vlăguiți ai Destinului,
spre a fi sculptate,
de către Greșelile Creației,
unui Dumnezeu al Nimănui,
în chipuri tot mai monstruoase,
de Dureri,
care-și strigă surd,
Marile noastre Tăceri,
sub lespezile mormintelor de Vise,
pe care suntem răstigniți,
de către Disperarea,
Non-Sensurilor Existenței,
pentru a se ruga,
la statuile noastre umilite și mutilate,
Deșertăciunile.

62) Din care ne tragem Suflarea

Orizonturi rebele,
trag după ele,
plugurile Gândurilor de Plumb,
ale Zilelor fără adăpost,
arând Mocirla Întrupărilor,
în Absurd,
a Ființei,
pentru ca Iluziile Vieții și Morții,
să însămânțeze în ea,
Disperarea,
atât de necesară fiecărei Culturi,
care vrea să evolueze,
către Iluminarea de Sine,
a Spiritului Sacru,
al Durerii,
din care ne tragem Suflarea,
tot mai strivită,
de Pașii grei și tăioși,
ai Non-sensurilor Existenței.

63) Lacrimile de Plumb ale Cerbilor unor Amăgiri

Coarne de Nori,
împung Cerul Amintirilor,
pe care pasc,
Lacrimile de Plumb,
ale Cerbilor unor Amăgiri,
din cafelele Ghicitorilor,
în Cortegii Funerare,
ce prevestec ploi de Remușcări,
a căror grindină de Disperare,
va cădea prin Cimitirele de Cuvinte,
pe care ni le rostim mereu,
printre gratiile Absurdului,
care se abate,
asupra mormintelor de Înțelesuri,
ale Privirilor pierdute,
în praful stelelor căzătoare,
ce au nins peste Moartea,
atâtor Eternități de Clipe,
pe care Greșelile Creației,
ni le irosesc fără rost,
pentru a spoi cu ele,
pereții scorojiți,
ai Zilelor fără adăpost,
în care ne locuiesc Destinele.

64) Și-au înhumat Întruparea

Urme de Pași ale Iubirii,
se pierd în Umbrele Uitării,
devenind Fantome de Vise,
ce străbat,
Întunericul mormintelor,
atâtor Speranțe,
ce și-au înhumat Întruparea,
prin Singurătatea de noi înșine,
forțată să locuiască,
prin Zilele fără adăpost,
ale Absurdului,
toate acestea,
numai pentru a se împlini,
Destinul tragic al Morții,
căruia i-am fost vânduți,
de către Greșelile Creației.

65) A ajuns să-și făurească Icoane ale Fericirii

Zorii Amari ai Singurătății,
sprijiniți în Lacrimi de Plumb,
abia își mai târăsc Speranțele,
spre a primi Lumină,
din Inima de Pustiu,
 a Întunericului,
ce a încetat să mai bată,
mai demult decât Vremea,
pentru Flacăra Sacră,
 a Iubirii,
al cărei jar s-a stins,
în Noaptea adâncă,
 a Sentimentelor,
ce locuiesc,
 fără să plătească chirie,
Destinului Morții,
 în Zilele fără adăpost,
ale Absurdului,
din care Disperarea,
 a ajuns să-și făurească,
Icoane ale Fericirii.

66) Înhumarea Întrupării

Chiar dacă,
Înhumarea Întrupării,
ne-a fost scrisă,
sub Steaua Blestemului,
de către Greșelile Creației,
Păcatelor Originare,
pentru a se împlini,
Destinul Morții,
Nimeni nu avea dreptul,
să ne jertfească,
pe rugul aprins al Durerilor,
ce locuiesc în Zilele fără adăpost,
ale Absurdului,
pe care trebuie să le ducem,
pe umerii vlăguiți,
ai Destinului,
către Cimitirele de Cuvinte,
care ne-au fost date,
ca să le îmbrăcăm,
în Frigul de sfârșit de Lume,
al Disperării,
Iluziilor Vieții și Morții,
pe care suntem osândiți,
să le Cunoaștem.

67) Respirând Lumina Divină

Am fost ademeniți,
de Oglinzile orbitoare,
ale Non-Sensurilor Existenței,
să ne Înhumăm în Trup,
pentru ca Destinul Morții,
să se împlinească,
ajutat de Iluziile Fericirii,
sprijinte de Lacrimile de Plumb,
ale Timpului neiertător,
care ne strivesc cu ele,
Amintirile din Viitorul,
unde eram alcătuiți,
din Iubire,
respirând Lumina Divină,
de pe Steaua Nemuririi,
ce nu poate cădea niciodată,
în șanțurile prăfuite,
ale Întâmplărilor Neîntâmplătoare,
făurite de Greșelile Creației,
din care Zilele fără adăpost,
în care locuim,
își clădesc Zidurile,
Absurdului.

68) Întrupările Înhumate în Durere

Inimi de Vânt,
 își bat Furtunile Viselor,
într-o apocaliptică descărcare de Forțe,
ale Binelui și Răului,
ce desenează Zebra,
 pe care o vor traversa,
Întrupările Înhumate în Durere,
ale Iluziilor Vieții și Fericirii,
pentru a locui,
 în Zilele fără adăpost,
 ale Lacrimilor de Plumb,
plătite regește,
de Greșelile Creației Absurdului,
să ne strivească cu Disperarea,
Cimitirelor de Cuvinte,
Eternitățile de Clipe,
 ucise mai apoi de Timp,
pentru ca Non-Sensurile Existenței,
 să împlinească,
Destinul Morții.

69) Zidind Ochii plânși ai Cerurilor

Aripile Lacrimilor de Plumb,
cad peste Îngerii Înhumați,
prin Întrupările,
Greșelilor Creației,
zidind Ochii plânși ai Cerurilor,
pe mormintele Viselor,
prăbușite în adâncurile,
Sufletelor noastre,
ce zac inconștiente,
fiind orbite,
de Iluziile Vieții și Fericirii,
pe care Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
încearcă din răsputeri,
să le alunge,
în brațele reci și indiferente,
ale Non-Sensurilor Existenței,
ce vor să împlinească,
Destinul Morții.

70) Ning peste Suspinele Absurdului

Zile fără adăpost,
otrăvite pe străzile desfundate,
ale Compromisurilor,
de țesătura tare și arțăgoasă a Cuvintelor,
ce clădesc închisori de Înțelesuri,
ale căror gratii amare de Priviri,
au ajuns să se hrănească,
numai cu Lacrimile de Plumb,
ale Viselor deșarte,
ce ning peste Suspinele Absurdului,
cu fulgii mari și deși ai Disperărilor,
care ne troienesc Zebrele indiferente,
ale Binelui și Răului,
pe care ni le traversează într-una,
Viața,
fără să știm unde anume mergem,
în afară de faptul,
că oriunde vom ajunge,
vom împlini,
Destinul Morții.

71) Pe străzile Absurdului inconștient

Zori de Cuvinte,
 reci și neprimitoare,
vor să împlinească,
 dorințele Greșelilor Creației,
zămislind cât mai multă Durere,
prin abisurile Sufletelor noastre,
pentru a împlini Destinul Morții,
la ferestrele sparte,
 ale Eternităților de Clipe ucise,
de Blestemul,
 Iluziilor Fericirii și Adevărului,
care ne-au lăsat Zilele,
 ce le mai avem de trăit,
fără adăpost,
pe străzile Absurdului inconștient,
al Disperării,
de a ne Cunoaște,
 propria noastră înstrăinare de Sine.

72) Într-o beție generalizată

Am ajuns să vorbim,
din Privirile de Plumb,
ale Lacrimilor de Vânt,
numai cu fantomele,
Cuvintelor Facerii,
ce ne-au fost ucise,
de Timpul Greșelilor Creației,
când au vrut să ne umple,
paharele Viselor,
printre multe altele,
și cu Fericire,
moment când au fost,
înlocuite imediat,
de Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
cu pelinul Cunoașterii Durerii,
pe care ni l-au turnat,
în cănile de pustiu ale Destinelor,
și ne-au forțat să-l bem până la capăt,
într-o beție generalizată,
de stele alcoolice căzătoare,
de pe bolta Zilelor fără adăpost,
ale Absurdului.

73) Înstrăinarea de noi înșine care ne apasă

Lacrimi de Plumb,
stoarse din Întrebările,
tot mai grele și inhibate,
ale Speranțelor ruginite,
care ni se prăbușesc,
strivite la picioarele Durerii,
înhumată în Trupurile lipsite de vlagă,
ale Absurdului,
Zilelor fără adăpost,
ale Iluziilor Fericirii,
care ne pictează Icoanele Iubirii,
la care ne închinăm adesea,
Genunchii roși ai Gândurilor,
tot mai mistuite,
de Înstrăinarea de noi înșine,
care ne apasă,
Ridurile tot mai adânci,
ale Disperării.

74) Maluri de Vise prăbușite

Maluri de Vise,
zac prăbușite în Apa Amară,
a Iluziilor Fericirii,
pe care o bem în cănile de pustiu,
ale Disperării,
de a fi noi înșine,
Ființele de Lumină Divină,
a Iubirii,
care ne-a părăsit,
în Amintirile tot mai șterse,
ale Viitorului Nimănui,
care ni se preling tot mai greu,
prin Lacrimile de Plumb,
ale Durerii,
ce trebuie să le ducem,
pe umerii vlăguiți,
ai Ridurilor adânci,
ale Zilelor fără adăpost,
pentru a se împlini,
Destinul Morții.

75) Inimile de Pustiu rătăcite

Frunze de Speranțe ruginite,
ce-și scurg,
prin nervurile Destinelor,
Durerea,
de a fi ținute captive,
în Zilele fără adăpost,
ale Absurdului,
din care Disperările,
și-au clădit,
Icoane făcătoare de Minuni,
ce-și plâng cu Lacrimile de Plumb,
ale Iluziilor Vieții și Fericirii,
Inimile de Pustiu,
rătăcite prin Privirile,
tot mai căzute,
în abisurile fără de sfârșit,
ale Înstrăinării de Sine.

76) Cea din urmă Iluzie a Fericirii

Dă Doamne,
acestei Lumi,
atâtea Zebre,
ale Binelui și Răului,
cât mai pot îndura,
Pașii Zilelor fără adăpost,
ale Absurdului,
să traverseze Viața,
trăgând după ei,
Lacrimile grele de Plumb,
ale Disperărilor,
ce trebuie urcate,
până pe ultimele trepte,
ale Înstrăinării de Sine,
unde suntem așteptați,
de cea din urmă,
Iluzie a Fericirii,
care va împlini,
Destinul Morții.

77) Au frânt Inima de Pustiu din pieptul Absurdului

Risipește-mi Doamne,
Norii Cuvintelor,
de pe fețele Lacrimilor de Plumb,
ale Zilelor fără adăpost,
ce-au frânt Inima de Pustiu,
din pieptul Absurdului,
pe străzile căruia,
ne ducem Disperările,
să-și bea seceta de Speranțe,
înhumate prin trupurile Durerilor,
atâtor Amăgiri,
ale Iluziilor Fericirii,
încât s-a ajuns,
ca Destinul Morții,
să fie încoronat,
de Eternitățile Clipelor,
ce au fost strivite,
de Timpul Deșertăciunii.

Aprecieri critice despre poezia filosofică la Sorin Cerin

- **Prof. univ.dr. Al Cistelecan** în cadrul rubricii *Avant la lettre*, sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista ***Familia*** nr.11-12 noiembrie - decembrie 2015,pag.16-18, Al Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că:"Din cîte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile ”de meditație”. O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd, tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul

să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu ”poezia filosofică,” întrucît poetul le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gîndului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decît din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decît atîta), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierd vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat astel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul ”conceptual” (chiar dacă unele concepte sunt metafore),

semnalizînd alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedează efectele de acest gen și le pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bizuie pe o anumită – poate asumată, poate premeditată – emfatizare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfîrșite de genul ”spinii Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc. etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gîndului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atît mai mult) ca atare.

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă,

nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe ”gînd”, Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperație la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama ”Societății de consum” sau pe cea a deșertăciunii ”Iluziilor Existenței”. E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic (”Ticăloşia Diavolului se numeşte Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.”, dar și altele, nu mai puțin provocatoare și ”infamante” la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității propriei credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută ”pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții”. E febra devoțională de pe reversul imprecațiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit

ies, cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecții."

Prof.univ.dr.Elvira Sorohan – Un poet existenţialist din secolul 21

Pentru a înțelege pe deplin cronica literară scrisă de Elvira Sorohan în **Convorbiri literare** unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie, si publicat in România literară unde se specifică ce anume este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o râvnesc poeții ultimului secol, Elvira Sorohan, specifică în cronica dedicată poeziei ceriniene din **Convorbiri literare**, numărul 9,(237), paginile 25-28, 2015 sub titlul **Un poet existențialist din secolul 21**, că:

Fără să înţeleg ce e „transpoezia", care, probabil, nu mai e poezie, invocînd un termen creat de Magda Cârneci, mai citesc totuşi poezia de azi şi acum încerc să spun ceva despre una anume. Nemulţumită de „insuficienţa poeziei contemporane", în acelaşi articol din „România literară", în mod rezonabil poeta acuză, în bloc, cum că ceea ce „livrează" acum creatorii de poezie nu sînt decît notaţii ale „micului sentiment", „mici disperări" şi „mici gîndiri". Parafrazîndu-l pe Maiorescu, asprul critic al diminutivelor cultivate de Alecsandri, nu poţi spune decît că poezia rezultată din astfel de notaţii e şi ea mică (la cub, dacă enumerarea se opreşte la trei). Pricina identificată de Magda Cârneci ar fi lipsa de inspiraţie, acea tensiune psihică, specifică oamenilor de artă, o trăire spontană, ce face să se nască, incontrolabil, creaţia. E momentul inspirativ, în cazul poeziei, încărcat de impulsuri afective imposibil de înfrînt raţional, un impuls pe care îl ai sau nu-l ai şi de care e responsabilă vocaţia. Simplu, asta e problema, ai vocaţie, ai inspiraţie. Nu prea am o părere

formată despre poezia Magdei Cârneci şi nici nu pot şti cît de des o vizitează inspiraţia, dar dacă starea asta e un har, mai e cazul să cauţi reţete spre a o induce? Şi totuşi, în numele breslei, preocuparea poetei pentru dorita stare se concentrează interogativ: „…întrebarea capitală care se pune este următoarea: cum să facem să avem acces mai des, mai controlat, şi nu doar prin accident, la acele stări intense, la dispreţuita ‹‹inspiraţie›› la acele niveluri altele ale noastre, pentru care poezia a fost întotdeauna un martor (sic !) privilegiat”. Nu ştim cui aparţine dispreţul, dar ştim că inspiraţia e a poetului născut şi nu făcut. Acesta din urmă nefiind decît un meşteşugar, un *artifex*.

Am în faţă trei plachete de versuri ale puţin cunoscutului şi nu lipsitului de inspiraţie poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică *descrescendo*, uşor de înţeles, *Nonsensul existenţei, Marile tăceri, Moartea,* toate apărute în 2015, la Editura Paco, din Bucureşti. După ideile titulare, îndată te frapează şi vocabularul poetic al primei poezii ce te întîmpină cu sintagma „Iluzia Vieţii”, ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moştenită din vocabularul consacrat al existenţialiştilor, deajuns ca să bănuieşti ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cît se menţine poetul pe aceeaşi coardă de fond, şi cît de adînc, cît de grav trăieşte întru această idee deloc nouă. Şi nu e nouă pentru că rădăcinile existenţialismului, modern reformulat, îşi trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului Eclesiast, descurajat, în conştiinţa tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un existenţialist *avant la lettre*. El descoperă că „vreme e a te naşte şi vreme e să mori”, în rest, „totul e vînare de vînt”. Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existenţialismul a fost intens susţinut filosofic în secolele al XIX-lea şi al XX-lea, de la Kirkegaard şi pînă la Sartre, cu nuanţe specifice.

SORIN CERIN
- ZILELE FĂRĂ ADĂPOST ALE ABSURDULUI -
-poeme filosofice-

O poezie în termenii existenţialismului statuat mai poate interesa fiinţa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale şi a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri complementare ideii centrale şi nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăieşte miracolul creator, inspiraţia. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una şi aceeaşi copertă), autorul le subintitulează, *ne varietur*, „Poezii de meditaţie”, cum şi sînt la nivelul ideilor. Dar, cît de adîncă şi cît de personală e meditaţia, n-o poţi spune decît la sfîrşitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei şi din ce perspectivă intelectiv-afectivă le dezvoltă poetul.

În mod cert, vocabularul poeziei existenţialiste universale, uşor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinaţii surprinzător de noi, unele îndrăzneţe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca şi cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe aceeaşi coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se închide într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleaşi idei, aceeaşi atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, acelaşi vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinat în noi şi noi sintagme, cu actualizări ce ţin de mediul de astăzi şi chiar imediat al fiinţei aruncată în lume să ispăşească „Păcatul Originar”. Se ştie, pentru că spuneau înţelepţii, „fiul Evei nu trăieşte într-o lume lipsită de vaiete”. Ambiţia de a-şi construi o meditaţie personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinaţiei cuvintelor, fără să poată evita frecvenţa redundantă a unor sintagme. Cea mai

frecventă, uneori plasată voit şi de două ori în aceeaşi poezie, este „Iluzia Vieţii”. Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapează prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenţei”. Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă”, „Nemurire”, „Iluzie”, „Absurd”, „Tăcere”, „Moarte”, „Eternitate”, „Adevăr Absolut”, „Vis”, „Liber Arbitru”, „Păcatul Originar”, „Iubirea”, „Singurătatea”, „Înstrăinarea”, „Dumnezeu” şi multe altele. Sintagma care aduce aici şi acum trăirea problematizată a existenţei este „Societatea de Consum”. Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susţine ideea. Adesea, această energie debordantă a reaşezării cuvintelor acoperă ceea ce cauţi în poeziile compuse pe una şi aceeaşi temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieţii”, înăuntru, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificaţii de bază ale poeziilor. Şi mai e o particularitate, punctuaţia. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înţeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferinţă numai după ultimul vers. Altfel decît Eclesiastul biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decît melancolic, ierarhizează deşertăciunile destul de puţin ordonat ca să poţi urmări idei clare. Semnificaţiile se aglomerează în una şi aceeaşi poezie, cum e *Ierarhia Deşertăciunii*. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri sensibilitatea poetului. Cuvîntul „deşertăciune” e angajat într-o combinaţie gravă, tăioasă, pus să însoţească chiar fenomenul naşterii lumii, pentru a sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greaţa”, ŕ la Sartre, lăsate în urmă de conştiinţa absurdului existenţei. Am trimis la poezia *Industrie a Cărnii Existenţiale*: „Plugul

Deşertăciunii sapă adînc,/ în ţărîna Existenţei,/ vrînd să însămînţeze genele Iluziei Vieţii,/ pentru a naşte Lumea,/ după o gestaţie prelungă,/ în pîntecul fără limite al Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ …corbii negri ai gîndurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existenţiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejdii." Ceea ce găseşti în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea şi altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creaţia cuprinsă în aceste trei plachete.

Dacă noţiunile şi conceptele sintetic cuprinse în cuvinte îşi păstrează constant înţelesul, soarta „cuvîntului" nu e aceeaşi, pare să meargă spre epuizare, ca şi forţa de înnoire a poeziei. Au şi cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală" e părăsită „de recoltele înflăcărate de cuvinte", frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existenţialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor". În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,…". Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colţul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înţelesuri pentru prăjit,…". Şi cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinaţiilor verbale resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenţei. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,…" şi e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/

obscene şi pline de invective”, şi, finalmente, sucombarea lor: „Cimitire de cuvinte se înşiră în sufletele,/ ce vor şi speră la Înviere,…”. Aici cuvintele s-au întors la poezie.
Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenţei iluzorii, resimţită ca atare în termenii existenţialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat, presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînţa acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfinţitului,/ ce abia se mai pot ţine întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării.” Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declaraţii de neînvinsă voinţă de a înţelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoaşterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia *Ierarhia Deşertăciunii*, încheiată, în termenii contemporaneităţii absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine”. Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în general, „granitul” semnificînd taina de nepătruns de care se loveşte „trestia gînditoare”: „Căţăraţi pe Stîncile Vieţii,/ vrem să înţelegem granitul ca şi cum ar fi,/ o trestie conştientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieţii,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înşine. || Ruinăm slăbiciunea,/ … devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre nicăieri. || … Să fie ochii Societăţii de Consum făcuţi doar pentru a/ privi Ierarhia Deşertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al

nuanţelor la care trimit imaginile poetice, este, în *Vis şi realitate*, o: „icoană prinsă de pereţii reci şi insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de Consum,/care ne consumă vieţile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată.” Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificaţii fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viaţa noastră, se lamentează poetul în *Feline Existenţiale*: „ se vinde scump la tejgheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum.”/… „Promisiuni Deşarte,/ şi-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului”. Limbajul violent, ca săgeţi poetice aruncate şi contra degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ţinta absolut actuală este încă şi mai evidentă atunci cînd, în poezia *Jocul de-a Viaţa cu Moartea,* este incriminată, cam în aceiaşi termeni, „grădina Societăţii de Consum Foamete,/ drept mari atleţi ai tăierilor de venituri./ Cîntarele false şi isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă…”.

Schimbînd subiectul, vocabula „clipă”, în raport cu „eternitatea”, actualizează o notă din arsenalul de cuvinte specifice din limbajul marelui gînditor existenţialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, cînd e vorba de Dumnezeu şi biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durităţi de limbaj, cu particularităţi ale existenţialismului sartrean, în timp ce *Matematica existenţei* şi multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei *„monde cassé ”* percepută critic de francezul Gabriel Marcel.

SORIN CERIN
- ZILELE FĂRĂ ADĂPOST ALE ABSURDULUI -
-poeme filosofice-

Poate cea mai densă în concepte complementare „existenţei”, dintre poeziile celei dintîi plachete, este*Desfrîu*. Sînt încercări de a da definiţii, de a pune în relaţie lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire”. Sigur, nefericirea fiinţei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conştiinţa căderii omului în lume sub blestem divin, dar şi din ceea ce ar fi o consecinţă, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogaţia, din poezia *Desfrîu*, care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conştient de ceea ce afirmă la modul mascat: „Existenţa este o nălucă prinsă între două vise, Spaţiul şi/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deşertăciunea Democraţiei şi Dictatura./ Care desfrîu nu-şi are mănăstirea sa şi care crimă,/ democraţia ei? ” Poezia continuă cu o nouă definiţie a „Existenţei” ca „joc de noroc”, însoţită de „Speranţă”, niciodată lăsată în voia „liberului arbitru”, care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea fiinţei de a judeca propria existenţă, etern îngrădită să poată depăşi absurdul.
Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excese, încît risipeşte prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieţi şi a cărţilor. Paradoxal, acelaşi temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare şi accentuată singurătate, pînă la a-şi simţi sufletul ca o „casă în ruină”, din care, plecată, fiinţa căzută în „neant”, mai are şansa de a fi sortită „Eternităţii”. Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire”, „Dumnezeu”, „Biserică”, „Absurd”, „Clipă şi Eternitate”, „Tăcere” şi „Moarte”, poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipseşte inspiraţia rîvnită de alţii, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se

ferească de pericolul de a rămîne un *artifex*, şi, încă, să nu calce prea apăsat pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces.

- **Ana Blandiana:"**Poezia de meditatie pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevaruri filozofice,ci o impletire de revelatii despre aceste adevaruri.Iar raportul dintre intensitatea acestor revelatii si indoiala din care sunt construite adevarurile este chiar piatra filozofala a acestei poezii.De altfel,secretul de a putea fixa fulgerul revelatiei este o problema la fel de subtila ca si aceea a pastrarii energiei solare din zilele calde in cele reci."
- **Prof.univ.dr Theodor Codreanu**„Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minţii, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viaţa noastră spirituală şi socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditaţie, impregnând-o şi cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reuşind, totodată, performanţa de a rămâne pe teritoriul lirismului autentic chiar şi atunci când vituperează „Corbii vulgari necrofili şi necrofagi ai Viselor”.
- **Prof.univ.dr Ioan Holban**„Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gînd cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gîndului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică pentru a ieși din ”menghina” lumii unde omului căzut i

se surpă orizontul sufletului în ploi de foc şi urme de plumb”.

- **Prof.univ.dr.Maria Ana Tupan** "Meditaţiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare şi energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului şi grotescului existenţei nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant şi blasfemitor. Sfada cu “adulterinul Dumnezeu” – apelativ şocant dar foarte expresiv pentru idea de păcat originar al lui … Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meştereşte firmamentul la o masă de fierar şi un Diavol în care s-au contopit toţi frondiştii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[…] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin şi cinic, băute de Dumnezeu la masa Creaţiei,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mâzgălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul şi-a propus în poemul La un grătar un exerciţiu urmuzian, reuşita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identităţii de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci şi tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieţii spre moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuţioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea şi revelaţia definiţiei aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu şi un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viaţa trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat şi că

viitorul e pură ipoteză. Cerin redefineşte fiinţa umană ca aflându-şi autenticitatea în multiplicarea mentală a realităţii terne şi ca proiect existenţialist".

- **Prof.univ.dr. Mircea Muthu** "Disperarea de a găsi un Sens existenţei contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă” a timpului,este resimţit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate”.

"Meditaţia, întoarsă spre sine însăşi de „oglinzile întrebării”sau de către „ochii” fabuloşi ai Oceanului nesfârşit, se automacerează la aceeaşi temperatură febrilă, de arc voltaic, enunţată – in nuce –de sintagma „ploilor de foc”.

- **Prof.univ.dr. Cornel Ungureanu** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecţie şi o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care păşeşte. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestraţi cu harul preoţiei. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucţiei poetice, dacă e să înţelegem cum se cuvine desfăşurarea versurilor sub steagul titlului."
- **Prof.univ.dr. Ion Vlad** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala,reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii,revolta,nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII,topos al indoielilor,al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului;poezia sa urmeaza unei axiologii

de un intens dramatism.E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".

- **Lect. univ.dr. Laura Lazăr Zăvăleanu**: "Intelectual format la şcoala bucureşteană, dar simţind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al şcolii clujene, unde îşi identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad şi Mircea Muthu, Sorin Cerin îşi construieşte şi poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri îşi declară peste tot maeştrii, identificaţi aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecţie filozofică şi structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) şi Arghezi.Însuşi titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând acelaşi titlu.Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâşie, în pustia gândului şi a imaginii frânt oglindite de lumea declarată, între dragoste denunţatorie şi revoltă tandră, între blestem incantatoriu şi rugă deghizată, de veşnic îndrăgostit, fără putinţă de a-şi declina, în realitate, fervoarea, deşi cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant şi apocaliptic.O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-şi drama înstrăinării şi a introspecţiei ratate, ca şi neputinţa întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei”, la interferenţa unui timp şi unui spaţiu ajunse “la capăt de hotar ” -,naşte, in litania `a rebours, semnele creaţiei mântuite, în plin festin cinic, “pe masa olarului iubirii"
- **Conf. univ. dr.Călin Teutişan** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente

disparate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie şi fragmentar, a lumii, dar mai ales a fiinţei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referinţă al acestor poeme, traversate, când şi când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar şi ironică. Cinismul lipseşte cu desăvârşire din versurile lui Sorin Cerin.Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de faţă, mai exact conştiinţa lirică, pune o presiune etică asupra realităţii, forţând-o astfel să-şi asume propriile adevăruri uitate."

- **Prof.univ.dr.Cornel Moraru**"Profet al neantului existenţial, poetul face parte din categoria moraliştilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice şi proiecţii aspre dintr-o viziune extatică de sfârşit de lume. Meditaţiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenţei", deşi exprimă mai mult îndoieli decât certitudini şi întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilaţie la sarcasm şi de la indignare, din nou, la extaz..."
- **Prof.univ.dr. Ovidiu Moceanu** "Prin cimiterele viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existenţiale îşi caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala existenţei" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-şi aeriseşti cămara minţii", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelaţia şi limitează trăirea deplină a sensului existenţei".

SORIN CERIN
- ZILELE FĂRĂ ADĂPOST ALE ABSURDULUI -
-poeme filosofice-

- **Prof.univ.dr. Dumitru Chioaru**"Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în care lumea desacralizată şi dominată de false valori sfîrşeşte pentru a putea regenera prin Cuvînt".
- **Prof.univ.dr. Ştefan Borbély** "Spirit profund şi sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenuşii. Un întreg arsenal al modernităţii negative - căni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinţei, maimuţa de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunţe, în versurile sale, "armele letale ale societăţii de consum" şi "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenţei noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanţe sau replici. "Noii paşi ai credinţei" sunt enunţaţi peremptoriu ca speranţă a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezăreşte, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată paşii sau privirile"
- **Gheorghe Andrei Neagu** "Definitoriu pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale(Greșeala pag.73)Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag.81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"

SORIN CERIN
- ZILELE FĂRĂ ADĂPOST ALE ABSURDULUI -
-poeme filosofice-

- **Marian Odangiu**"Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esenţiale: relaţia Fiinţei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (şi distorsionantă în acelaşi timp !), dispariţia unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogaţii copleşitoare şi infinite nelinişti -, absenţa tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra Sensului Vieţii, absurd înălţat la rang de raţiune existenţială alimentează spaima şi angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluţie, navighează îndurerat dar lucid printre imagini şi metafore de elevată şi convingătoare pregnanţă, construieşte scenarii apocaliptice despre Viaţă, Iubire şi Moarte…"
- **Eugen Evu**:"...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, …al neo-cunoașterii, platonic-socratice sub semnul "Guvernământului General al Genezei" bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane….Cum Vinea scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în 'odaia cu oglinzi' a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, in mare parte asumat, nota bene.În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al "căderii umanului în zoon politikon"…Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

Cărţi publicate

Literatură Sapienţială

Volume de aforisme

- Culegere de Înţelepciune - Opere Complete de Aforisme - Ediţie de ReferinţăWisdom Collection - Complete Works of Aphorisms - Reference Edition, **conţine un număr de 11 486 de aforisme structuralizate în 14 volume publicate anterior la alte edituri, ce sunt incluse în actuala culegere**. 2014
- Dumnezeu şi Destin God and Destiny2014
- Rătăcire Wandering2013
- Libertate Freedom2013
- Cugetări esențiale2013

- Antologie de înţelepciuneAnthology of wisdom 2012 conţine un număr de 9578 de aforisme, maxime şi cugetări de Sorin Cerin.
- ContemplareContemplation 2012
- DeşertăciuneVanity 2011
- Paradisul şi InfernulParadise and Inferno 2011
- PăcatulThe Sin 2011
- IluminareIllumination 2011 Conţine un număr de 693 aforisme
- Culegere de înţelepciune în care apar pentru prima oară volumele **Înțelepciune**, **Patima** și **Iluzie și realitate**, alături de cele reeditate ca **Nemurire**, **Învață să mori** și **Revelații**, volume apărute atât separat cât și împreună în culegere în edițiile de limbă engleză online sau tipărite, din Statele Unite, Wisdom Collection 2009 Conţine un număr de 7012 aforisme
- ÎnţelepciuneThe book of wisdom 2009 Conţine un număr de 1492 aforisme.
- Învaţă să mori 2009 Conţine un număr de 1219 aforisme.
- Nemurire 2009 Conţine un număr de 856 aforisme.
- Revelaţii 21 Decembrie 20122008 Conţine un număr de 2509 aforisme.

Volume de inspiraţie sapienţială

- IubireAmourLove 2008
- Antichrist, fiinţă şi iubire 2007

Volume de studii filozofice

- CoaxialismulThe Coaxialism2007
- Moarte, neant aneant viaţă şi Bilderberg Group2007
- Logica coaxiologică2007
- Starea de concepţiune în fenomenologia coaxiologică2007

Volume de poezie filozofică

- Steaua Nemuririi - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018 The Star of Immortality-Philosophical poems -the United States of America 2018
- Iluzia Mântuirii- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Întâmplare Neîntâmplătoare - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018

- Singuratatea Nemuririi - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Drame de Companie - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Calea spre Absolut - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Dumnezeul meu - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Angoase existentiale- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018 Existential Anguishes - Philosophical poems the United States of America 2018
- Mai Singur - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Pe Umerii Lacrimii Unui Timp - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- În sălbăticia Sângelui - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Început și Sfârșit - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Marea Iluzie a Spargerii Totului Primordial - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Transcendental - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018

- Amintirile Viitorului - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Înțelesul Iubirii –Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Tot ce a rămas din noi este Iubire -Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Creația Iubirii -Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Zâmbetul este floarea Sufletului -Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Omul este o șoaptă mincinoasă a Creației- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Condiția Umană- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Agonia- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Iubire și Sacrificiu- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Disperare- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Statuile Vivante ale Absurdului- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Arta Absurdului Statuilor Vivante- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018

- Absurd - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Greața și Absurdul - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Alienarea Absurdului- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Depresiile Absurdului Carismatic - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018

- Iluzia Existenței - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Illusion of Existence: Philosophical poems the United States of America 2017
- Existențialism - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017 Existentialism: Philosophical poems the United States of America 2017
- Ființă și Neființă - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017Being and Nonbeing: Philosophical poems the United States of America 2017
- Oglinzile Paralele ale Genezei - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Parallel Mirrors of the Genesis: Philosophical poems the United States of America 2017
- Existenta si Timp - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017Existence and Time: Philosophical poems the United States of America 2017

- Obiecte de Cult - Poeme Filosofice[58](Statele Unite ale Americii) 2017Objects of Worship: Philosophical poems the United States of America 2017
- Copacul Cunoașterii - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Tree of The Knowledge: Philosophical poems the United States of America 2017
- Iluzia Amintirii- Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017The Illusion of Memory: Philosophical poems the United States of America 2017
- Iluzia Mortii - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017The Illusion of Death: Philosophical poems the United States of America 2017
- Eternitate - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017Eternity: Philosophical poems the United States of America 2017
- Strainul Subconstient al Adevarului Absolut - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Paradigma Eternitatii - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Marea Contemplare Universala - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Bisericile Cuvintelor - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii)2016

- Trafic de carne vie - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Vremurile Cuielor Tulburi - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2016
- Divinitate - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- La Cabinetul Stomatologic - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Origami - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Dinainte de Spatiu si Timp - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016

- A Fi Poet editura eLiteratura, București 2015
- O Clipă de Eternitate editura eLiteratura, București 2015
- Suntem o Hologramă editura eLiteratura, București 2015
- Zile de Carton editura eLiteratura, București 2015
- Fericire editura eLiteratura, București 2015
- Nonsensul Existentei Statele Unite ale Americii 2015 The Nonsense of Existence - Poems of Meditation the United States of America 2016

- Liberul arbitru Statele Unite ale Americii 2015The Free Will - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Marile taceri Statele Unite ale Americii 2015 The Great Silences - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Ploi de Foc Statele Unite ale Americii 2015 Rains of Fire - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Moarte Statele Unite ale Americii 2015 Death - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Iluzia Vieții Statele Unite ale Americii 2015 The Illusion of Life - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Prin cimitirele viselor Statele Unite ale Americii 2015 Through The Cemeteries of The Dreams - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Îngeri și Nemurire Statele Unite ale Americii 2014 Angels and Immortality - Poems of Meditation the United States of America 2017
- Politice Statele Unite ale Americii 2013
- Facerea lumii Statele Unite ale Americii 2013

- Cuvântul Lui Dumnezeu Statele Unite ale Americii 2013
- Alegerea Mantuitorului Statele Unite ale Americii 2013

Volume de poezie de filosofie a iubirii

- Filosofia Iubirii - Dragoste și Destin - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Aemricii) 2017 The Philosophy of Love - Love and Destiny: Philosophical poems the United States of America 2017
- Filosofia Iubirii - Verighetele Privirilor - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Aemricii) 2017The Philosophy of Love-The Wedding Rings of Glances-Philosophical poems the United States of America 2017
- Filosofia Iubirii - Fructul Oprit - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017The Philosophy of Love - The Forbidden Fruit: Philosophical poems the United States of America 2017
- Filosofia Iubirii - Lacrimi - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Philosophy of Love- Tears: Philosophical poems the United States of America2017

Volume de poezie de dragoste

- Adresa unei cești de cafea 2013
- Memento Mori 2012
- Parfum de eternitate 2012
- Umbrele Inimilor 2012
- Inimă de piatră amară 2012
- Legendele sufletului 2012
- Adevăr, Amintire, Iubire 2012
- Eram Marile Noastre Iubiri 2012
- Suflete pereche 2011
- Templul inimii 2011
- Poeme de dragoste 2009

Romane

- *Destin* 2003
- *Trilogia Destiny cu volumele PsychoApocalipsa şi Exodus urmând să apară Lumina Divină doi ani mai târziu ce avea să întregească ciclul Originea lui Dumnezeu* 2004- 2006
- *The origin of God apărut în Statele Unite ale Americii cu volumele The Divine Light PsychoThe Apocalypseşi Exodus*2006

SORIN CERIN
- ZILELE FĂRĂ ADĂPOST ALE ABSURDULUI -
-poeme filosofice-

SORIN CERIN
- ZILELE FĂRĂ ADĂPOST ALE ABSURDULUI -
-poeme filosofice-